

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านท้ายหาดรีสอร์ท อัมพวา สมุทรสงคราม
๖ - ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗

โดย

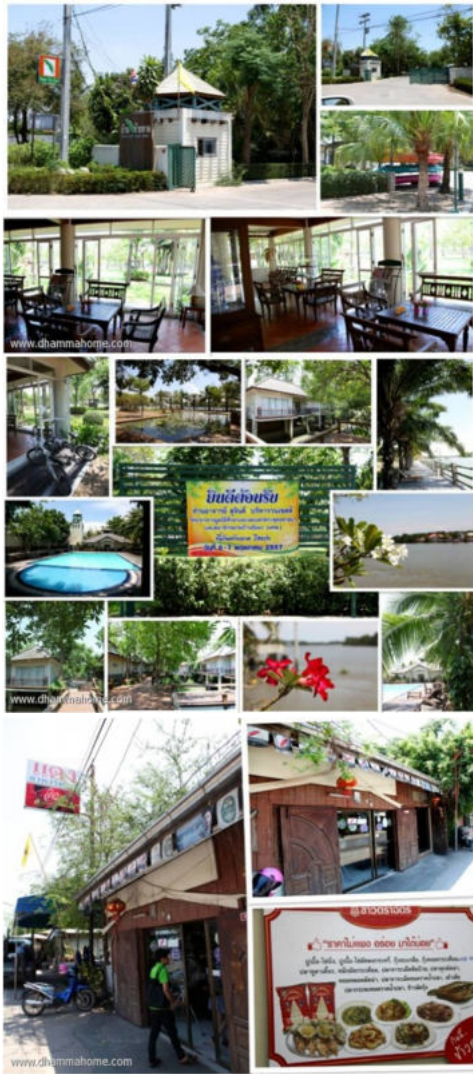
วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ บ้านท้ายหาดรีสอร์ท อัมพวา สมุทรสงคราม ๖ - ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันที่ ๖ - ๗ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗ คุณทวีชัย อยู่มนัธรรมา มีกุศลศรัทธากราบเรียนเชิญท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ และคณะวิทยากรไปพักผ่อนและสนทนาธรรม ณ บ้านท้ายหาดรีสอร์ท อำเภอมัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม โดยคุณทวีชัยได้กล่าวว่า เพื่อเป็นการน้อมบูชาคุณท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ และ

มีกุศลจิตที่จะก่อคุณแก่สหายธรรม เพื่อไป
พักผ่อนและสนทนาธรรมร่วมกัน ณ บ้านท้าย
หาดรีสอร์ท ริมแม่น้ำแม่กลอง อำเภอมัณฑะ
จังหวัดสมุทรสงคราม

ทั้งนี้ ในวันเดินทางไป ท่านเจ้าภาพ
พร้อมทั้งพี่ชวีวรรณและพี่ประสาร บุญชู ได้
ร่วมกันเป็นเจ้าภาพเลี้ยงอาหารกลางวัน ที่
ร้านอาหารทะเลชื่อดังของสมุทรสงคราม มี
อาหารทะเลสด ๆ มากมายหลายอย่าง จาน
ใหญ่มาก ๆ เต็มโต๊ะเลยครับ

ขอบพระคุณและขออนุโมทนาท่าน
เจ้าภาพ โดยเฉพาะพี่เจ๊ียบ (รัชชวีวรรณ) ที่
คอยดูแลทุก ๆ เรื่อง ทั้งเรื่องอาหาร น้ำดื่ม น้ำ
มะพร้าวหวานหอมชื่นใจคลายร้อนดีมาก
ขนมต้มมะพร้าวหอม และส้มโอ รสชาติดี
มากของอัมพวาเป็นของฝากขากลับอีกด้วย
ขอบพระคุณและขออนุโมทนาพี่ได้อินฉาย
และพี่ตุ้มที่ดูแลจัดการทุกอย่าง และขอ

อนุโมทนา บริษัท มนตรีทราเวลสปอร์ต ที่จัดรถตู้ขนอุปกรณ์การบันทึกวีดิโอครับ

แต่เดิมมีกำหนดการ
สนทนาธรรม เพียง
ตอนบ่ายสามโมง ถึง
ห้าโมงเย็น วันแรก
เท่านั้น แต่ด้วยมี
สหายธรรมผู้ใหม่จาก
สมุทรสงครามกลุ่ม
ใหญ่ ที่เข้าร่วมรับฟัง
และสนทนาธรรม ซึ่ง

หลายท่านเคยฟังการสนทนาพระอภิธรรมมา
บ้าง เกิดความสนใจ หลังจากฟังจบยังไม่
ยอมลุกหนีไปไหน แต่เข้ากราบท่าน
อาจารย์และสนทนาต่ออีกพักใหญ่ ทั้งยัง
กราบขอความเมตตาจากท่านอาจารย์ เพื่อ
มาสนทนาธรรมต่อในวันรุ่งขึ้นอีกครั้ง

ในตอนนี้ ข้าพเจ้าขอนำความการ
สนทนาในตอนท้ายของวันแรก ซึ่งมีความ
ไพเราะลึกซึ้งและกินใจทุกท่านอย่างยิ่ง ที่
ท่านอาจารย์ได้กรุณากล่าวให้เข้าใจชัดเจน
เรื่องสมาธิ การนั่งสมาธิ ที่เป็นที่แพร่หลาย
ไปมากในปัจจุบันว่าเป็นความถูกต้อง
อย่างไร

ขอเชิญทุก ๆ ท่านได้พิจารณา
ข้อความดังกล่าวเพื่อประโยชน์ตามควรแก่
กาล เช่นเคยครับ

ท่านผู้ฟัง :

หมายความว่า ในขณะที่เป็นกุศลสมาธิ ก็ไม่ใช่
สัมมาสมาธิเสมอไป

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ สัมมาสมาธิ มิจฉาสมาธิ สองคำนี้ สัมมาสมาธิ
ถูกต้องตามความเป็นจริง เพราะต้องประกอบด้วย
ปัญญา มิจฉาสมาธิ ก็ต้องประกอบด้วย ความเห็นผิด
มรรคมืดงศ์ ๘ ทรงแสดงไว้ ๒ อย่าง มิจฉามรรค กับ
สัมมามรรค ตั้งแต่องค์ที่ ๑ ไปเลย มิจฉาทิฏฐิ มิจฉา
สังกัปปะ มิจฉาหมด มิจฉาวายามะ มิจฉาสติ มิจฉา
สมาธิ แต่ต้องเข้าใจด้วยว่า จริง ๆ แล้ว สติ เป็นมิจฉา
ไม่ได้ แต่ทรงแสดงคู่กัน เป็นการเปรียบเทียบ ให้เห็น
ความเข้าใจผิด คิดว่า ขณะนั้นเป็นสติ แต่ความจริง ไม่ใช่
สติ

- ท่านผู้ฟัง :** แล้วขณะที่ฟังธรรม ขณะนี้คะ ฟังแล้วเข้าใจ ก็เป็นกุศลสมาธิ ใช่ไหมคะ?
- ท่านอาจารย์ :** ถูกต้องค่ะ
- ท่านผู้ฟัง :** แต่มันไม่ได้ต่อเนื่องนะคะ
- ท่านอาจารย์ :** หมายความว่ายังไงคะ? ไม่ต่อเนื่อง มีอะไรที่ต่อกันได้บ้าง?
- ท่านผู้ฟัง :** หมายถึงว่า ขณะที่เข้าใจ เดียวก็
- ท่านอาจารย์ :** เป็นธรรมดาคะ เป็นธรรมดา มิฉะนั้น เราจะคิดว่าเป็นเราที่เที่ยง แต่ความจริง แม้แต่จิตแต่ละขณะ ก็เกิดดับสลับกันไป กุศลบ้าง อกุศลบ้าง วิบากบ้าง กิริยาบ้าง แต่ว่าไม่ซ้ำ เป็นแต่ละหนึ่งขั้น เป็นแต่ละขั้นไป ฟังเพื่อละเพื่อไม่ใช่เรา เพื่อเห็นถูกต้อง ใครเคยทำสมาธิบ้างคะ? จะเล่าให้ฟังได้ไหม? ว่าประโยชน์คืออะไร?

ท่านผู้ฟัง :

ประโยชน์ของการทำสมาธิ ก็ทำให้เราได้ความสงบ
เพราะว่า เราจะอยู่ในอารมณ์เดียว

ท่านอาจารย์ :

เท่านี้ก่อนนะคะ ขณะไหนสงบ? และสงบจากอะไร?

ท่านผู้ฟัง :

ขณะที่จิตเรา ไม่ได้คิดเรื่องอื่นนะคะ

ท่านอาจารย์ :

เดี๋ยวนี้คิดเรื่องอะไร? ไม่ได้คิดเรื่องอื่น "เรื่องอื่น" คือ เรื่อง
อะไร?

ท่านผู้ฟัง :

อาจจะเป็นเรื่องในอดีต หรือเรื่องที่เรพบเจอระหว่างวัน

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ เพราะฉะนั้น ขณะที่ไม่ได้คิดเรื่องในอดีต หรือใน
ระหว่างวัน ขณะนั้น คิดอะไร? ที่สงบ

ท่านผู้ฟัง :

ก็จะคิดถึงท้องฟองยุบค่ะ

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ คิดถึงท้องฟองยุบ แล้วสงบ? คุณธีรพันธ์ เคยคิดถึง
ท้องฟองยุบแล้วสงบไหม?

อาจารย์ธีรพันธ์ :

เคยคิด แต่ว่าไม่รู้อะไรเลย คือ ไม่สงบครับ ไม่ได้สงบเลย เพราะว่า ขณะนั้น ไม่ได้เข้าใจอะไรเลย เพราะว่า มีความติดข้อง ที่จะไปเพ่งที่พองยุบ พองยุบ แล้วก็ไม่ทราบว่าจะไปรู้เพื่ออะไร? แต่ว่า ต้องอาศัยการฟังพระธรรม เพราะว่า จะไปรู้อะไรครับ? พองยุบ สอนอะไร? ให้รู้อะไรหรือครับ? คือ อารมณ์ที่ปรากฏ ไม่สามารถทำให้เกิดปัญญาได้เลย นอกจากความเข้าใจ เท่านั้น ที่รู้สภาพธรรมะที่ปรากฏ ไม่ใช่สิ่งภายนอก ที่จะเป็นปัจจัยให้เกิดความสงบได้เลย พองยุบ ก็เป็นเรื่องของการไปจดจ้องมากกว่า ใช่ไหม? แทนที่จะเข้าใจจริง ๆ ว่า ขณะนั้น อะไรมีจริง เป็นสภาพธรรมะ ใช่เราหรือเปล่า? ใช่เรา ที่ไปกำหนดหรือเปล่า? แล้วเกิดประโยชน์อะไรขึ้นมา? รู้อะไรได้บ้าง? อันนี้ ตอบตัวเองได้หรือเปล่า? ว่ารู้อะไรได้บ้าง? ขณะที่พองยุบ แล้วคิดว่าสงบ สงบจากอะไร? และขณะนั้น รู้อะไรตามความเป็นจริง?

- ท่านผู้ฟัง : ทำสมาธิ แสดงว่า เป็นวิธีที่เราต้องการเพื่อที่จะให้สงบ
แต่จริง ๆ ยังไม่สงบ
- ท่านอาจารย์ : ขณะนั้น เป็นกุศล หรือ อกุศล? ต้องรู้
- ท่านผู้ฟัง : เป็นกุศลค่ะ
- ท่านอาจารย์ : ขณะไหนเป็นกุศล? ขณะไหน?
- ท่านผู้ฟัง : ขณะที่เรานั่งสมาธิ
- ท่านอาจารย์ : นั่งสมาธิ? ทำอะไร? นั่งสมาธิ? มีสองอย่างนะคะ อกุศล
สมาธิ กุศลสมาธิ มิจฉาสมาธิ สัมมาสมาธิ แล้วจะรู้ได้
เมื่อไหร่ ว่าขณะนั้นเป็นอะไร? ถ้าไม่มีการศึกษาธรรมะ
เลยว่าพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า สอนให้ทำอย่างนั้น
หรือเปล่า? คิดว่าท่านสอนให้ทำอย่างนั้นหรือเปล่า?

- ท่านผู้ฟัง : แสดงว่า เป็นวิธี เพื่อที่จะให้
- ท่านอาจารย์ : วิธีของใคร?
- ท่านผู้ฟัง : เราจะต้องรู้ว่า เรามีโรคหรือเปล่า? ไข้มีัยคะ? ตอนที่เรานั่ง
- ท่านอาจารย์ : เพียงแค่อยากทำสมาธิ เป็นกุศลหรือเปล่า? โดยที่ไม่รู้ว่าสมาธิ คือ อะไร? ไม่ต้องทำอกุศลสมาธิเลย เป็นอยู่แล้ว ต้องทำไหม? อกุศลสมาธิ ไม่ต้องทำ ไข้ไหม? แล้วอยากทำสมาธิ สมาธิที่อยากทำ คือ สมาธิอะไร? ประเภทไหน? เพราะว่า สมาธิมีอยู่แล้ว เต็มวันก็มี แล้ว "เราทำ" หรือว่าเกิดขึ้นเพราะเหตุปัจจัย

...เพราะฉะนั้น ต้องรู้ก่อน ว่าสมาธิ ที่ว่า ไปทำสมาธินี้ คืออะไร? เป็นกุศล หรือเปล่า? หรือเป็น อกุศล ต้องตรง ถ้าไม่ตรง ไม่ได้สาระจากพระธรรมเลย พระธรรมอาภักขา ให้เรามีความเข้าใจที่ไม่คลาดเคลื่อน เพราะเข้าใจธรรมะ แต่ถ้าไม่เข้าใจธรรมะ โอกาสที่จะผิดและคลาดเคลื่อน มีตลอด โดยพอได้ยินชื่อว่า ทำสมาธิ ยังไม่ได้เข้าใจอะไรเลย แต่ทำแล้ว ใช่มั้ย? หรือว่า มีความเข้าใจอะไร? จึงทำ ความเป็นผู้ตรง คือ จะทำสมาธิ มีความเข้าใจอะไร หรือเปล่า? หรือว่า ไม่มีความเข้าใจอะไรเลย ก็จะทำสมาธิ ต้องรู้ตัวเอง ตามความเป็นจริง ยังทำอยู่หรือเปล่าคะ?

ท่านผู้ฟัง :

ท่านอาจารย์ :

ขณะนี้ ตอนนี้อยู่หรือคะ?

ยังทำอยู่หรือเปล่าคะ? ธรรมะ เป็นเรื่องธรรมดา ตามความเป็นจริง เราสนทนาศาสนาธรรม เพื่อที่จะได้เข้าใจถูกต้อง ว่าคำใด เป็นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คำใด เป็นของใครก็ได้ ที่ไม่ใช่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า คิดเอง

ท่านผู้ฟัง :

แล้วการเดิน สมาธิ หมายถึงการนั่ง ไช้ไหมคะ?

ท่านอาจารย์ :

เดี๋ยวก่อน สมาธิ ไม่ได้หมายความว่านั่งเลย ยืนก็มี สมาธิ จิตเกิดเมื่อไหร่ ก็มีเอกัคตาเจตสิก เกิดร่วมด้วย

ท่านผู้ฟัง :

คือการตั้งจิต ที่...

ท่านอาจารย์ :

ไม่ใช่ค่ะ เป็นสภาพของเจตสิกชนิดหนึ่ง ซึ่งต้องเกิดกับจิต ทุกขณะ ทำให้จิตขณะนั้น ตั้งมั่น ในอารมณ์หนึ่ง เพราะฉะนั้น เมื่อเจตสิกเกิดกับจิตที่กำลังรู้อารมณ์ใด ก็ ตั้งมั่น ในอารมณ์นั้นชั่วขณะ ใช้คำว่า ขณิกสมาธิ แต่ละ หนึ่งขณะ แต่ละหนึ่งขณะ มีอยู่แล้ว

...ธรรมะ มีอยู่แล้ว แต่การฟังพระธรรม เพื่อเข้าใจสิ่งที่มี อยู่แล้ว จะถูกหรือจะผิดอย่างไร ก็เพื่อให้เข้าใจตามความเป็นจริงว่า ไม่สามารถที่จะ "คิดเอง" ได้ เข้าใจได้ หรือ เข้าใจผิด ถ้าไม่ได้ฟังพระธรรม การฟังพระธรรม ประโยชน์สูงสุดอย่างยิ่ง ก็คือว่า กัน ไม่ให้เราเห็นผิด ทำให้มีความเข้าใจที่ถูกต้อง และ สาระ ก็คือว่า ไม่ทำ สิ่งที่ไม่จริง และ ไม่ตรงกับความเป็นจริง และไม่ใช้ที่กักเอาเอง...

...ทำสมาธิ ทั่วโลก ไม่ใช่มีแต่เฉพาะประเทศไทย ต่างคน
ต่างทำ ต่างคน ต่างมีแบบแผนของ "การทำ" ใช่ไหม?
มีชื่อหลายชื่อ หลายวิธีการ แต่ว่า ที่พระผู้มีพระภาคฯ
ตรัสรู้และทรงแสดงถึงสภาพธรรมะที่มีจริงว่า ที่ว่าเป็น
สมาธินั้น คืออะไร คือ สภาพของเจตสิก ที่ตั้งมั่นใน
อารมณ์ แล้วแต่ว่า จะตั้งมั่น ในอารมณ์อะไร ที่เป็น
อกุศล หรือ ที่เป็น กุศล มิฉะนั้น จะไม่มีสมถภาวนา และ
วิปัสสนาภาวนา เพราะฉะนั้น คนที่ไม่ศึกษาธรรมะ
เลย "ทำสมาธิ" กันทั่วโลก ทั่วโลกจริง ๆ แต่ว่า สมถ
ภาวนา คืออะไร? วิปัสสนา คืออะไร?...

...สมถภาวนาและวิปัสสนา เป็นกุศลจิต แต่ว่า ถ้าสมาธิ
อื่น ถ้าเกิดกับอกุศล ก็เป็นอกุศล ถ้าเกิดกับกุศล ก็เป็น
กุศล แต่ไม่ใช่ภาวนา ภาวนา คือ อบรมให้มีมากขึ้น ให้
มั่นคงขึ้น คำว่า ภาวนา อบรมในสิ่งที่ยังไม่เกิด ให้เกิดขึ้น
อบรมในสิ่งที่มีแล้ว ให้เจริญขึ้น เพราะฉะนั้น สมถภาวนา
ที่บอกแล้ว อบรมอกุศลหรือกุศล? จะไปอบรมอกุศล
ทำไม? ไซ้ไหม? ไม่ต้องไปอบรม มีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น
สมถภาวนา คือ อบรมความสงบจากอกุศล ถ้าตรง ๆ ก็
คือว่า อบรมความสงบจากอกุศล ให้มั่นคงขึ้น...

...เพราะว่า ใครจะยับยั้งอกุศล ซึ่งมีมาก เกิดอยู่เรื่อยไป "เห็น" เกิดแล้ว ใช่มั้ย? ติดข้อง อุปาทาน กามุปาทาน ยึดมั่น ในสิ่งที่ปรากฏ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ละไม่ได้เลย แต่ว่า ถ้าจะเป็นการอบรม เจริญ ต้องเจริญทางฝ่ายกุศล คือ สงบจากความติดข้อง ภาวนาทั้งหมด ที่เป็นสมถภาวนา คือ สงบจากอกุศล เพราะฉะนั้น กุศลต่างหากที่สงบ ถ้าไม่ใช่กุศล ไม่สงบเลย สมถภาวนา คือ อบรมความสงบจากอกุศล ให้ตั้งมั่น วิปัสสนาภาวนา ก็เป็นการอบรมเจริญปัญญา ความเห็นถูกต้อง ในสิ่งที่กำลังปรากฏ ไม่ใช่สิ่งที่หมดไปแล้ว หรือ สิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น เพราะฉะนั้น เดียวนี้ การฟังแล้วค่อย ๆ เข้าใจขึ้น จะนำไปสู่ วิปัสสนาภาวนา...

...แต่ถ้าไม่มีปัญญาเลย ยังไง ๆ ก็เรียกว่า เรียกกันไป แต่
ไม่ได้เข้าใจเลย ว่าหมายความว่าอะไร? เหมือนสมาธิ ใช
ไหม? ก็ไม่รู้ว่า ขณะนั้น เป็นอกุศล เพราะว่า ถ้าเป็นกุศล
ต้องเป็นสมถภาวนา อบรมความสงบจากอกุศล อยู่ดีๆ
จะเกิดความสงบจากอกุศล ได้ไหม? ทำได้ไหม? ทำไม่ได้
แต่ปัญญา ค่อย ๆ ทำให้รู้ว่า ขณะไหนเป็นกุศล ขณะไหน
เป็นอกุศล แล้วขณะที่เป็นกุศล เพราะอะไร?
เพราะฉะนั้น ก็มีปัญญา ที่จะรู้ว่า ขณะนี้ เป็นกุศลหรือ
เปล่า? อบรมกุศล ก็คือว่า อบรม ให้พ้นจากความไม่รู้
และ ความติดข้อง การฟุ้งซ่าน เป็นการอบรมเจริญ
ความสงบของจิต แต่ยังไม่ถึงขั้นสมถภาวนา...

...ฟุ้งซ่านขณะนี้ คิดถึงใครบ้างไหม? ค่ะ? มีใครคิดถึง
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบ้าง? แต่ละคำ มาจากไหน? ถ้าไม่
มีพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า จะมีโอกาส ได้ยิน ได้ฟัง

ได้เข้าใจ อย่างนี้ไหม? เพราะฉะนั้น เมื่อระลึกถึงพระคุณ
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จิตสงบไหม? นั่นคือ พุทธา
นุสสติ ไม่ใช่ว่า คิดอะไร ๆ ก็ไปที่ห้อง แล้วก็สงบ อย่าง
นั้นได้อย่างไร?

ท่านผู้ฟัง :

แสดงว่า รูปแบบนี้ ไม่จำเป็นเลย

ท่านอาจารย์ :

ไม่ให้เหตุผลเลย ว่าระลึกแล้ว รู้อะไร? แล้วสงบได้
อย่างไร? ถ้าจะไปดูที่ห้องพองยุบ สงบหรือเปล่า?

ท่านผู้ฟัง :

อย่างนั้นแล้ว เราจำเป็นต้องนั่งสมาธิ ที่เขามีวิธีการใหม่
คะ?

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ "เราจำเป็นต้องนั่งสมาธิ ที่เขามีวิธีการใหม่?" เขาคือ
ใคร?

ท่านผู้ฟัง :

ที่แสดงให้เห็นกัน

ท่านอาจารย์ :

ตั้งแต่คำแรกเลย เขาคือใคร? เถานี้คะ ค่ะ? เขาคือใคร?
ไม่ใช่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแน่นอน แล้วมีพระธรรม พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงแสดงไว้ครบถ้วน โดยละเอียดยิ่ง
โดยประการทั้งปวง ที่จะไม่ให้มีการเห็นผิด ไม่ให้เข้าใจ
ผิดเลย แล้วเราจะฟังใคร? คิดว่าคนอื่น สามารถจะทำให้
เราเข้าใจได้หรือ? ในเมื่อ ไม่ได้บอกให้เราเกิดปัญญา
อะไรเลย แต่ให้ทำ

...ขณะนั้น เป็นเรา ใช่ไหม? ไม่ใช่ความเห็นถูก ว่าไม่ใช่เรา และไม่รู้ด้วย ว่าขณะไหนสงบ ขณะไหนไม่สงบ ขณะไหนมีความเห็นถูก ขณะไหนไม่มีความเห็นถูกเลย ได้แต่หลงต้องการ พยายามที่จะทำ พยายามที่จะจ้อง โดยถูกบอกให้ทำ ปัญญาของใครคะ? เวลาที่ถูกบอกให้ทำ ค่ะ? ปัญญาของใคร ที่ทำ เพราะถูกบอกให้ทำ ปัญญาของใคร? คนบอก ก็ไม่มีปัญญา อย่างว่าแต่คนที่ทำตามที่ถูกบอก เพราะอะไร? ถ้าเข้าใจถูก จะไม่ให้คนอื่นเข้าใจถูกหรือ? ถ้าเข้าใจถูก จะให้คนอื่นทำอะไร ซึ่งไม่ใช่ความเข้าใจหรือ?...

...เพราะฉะนั้น แม้แต่ผู้บอก ก็ไม่มีปัญญา ผู้ฟัง ทำตาม
จะมีปัญญาไหม? ลืมพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ลืมพุทธัง
สรณัง คัจฉามิ อัมมัง สรณัง คัจฉามิ สังฆัง สรณัง คัจฉา
มิ เป็นผู้ที่ไม่ตรง เพราะฉะนั้น ถ้าไม่ใช่สัจจบาร์มี ไม่มี
ทางถึงความเข้าใจ สภาพธรรมะที่กำลังปรากฏ เพราะ
ไม่ตรง เชื่อใคร?

ท่านผู้ฟัง :

เชื่อพระพุทธรเจ้า

ท่านอาจารย์ :

เชื่อพระพุทธรเจ้า ก็ต้องศึกษา ใครก็ตาม ที่บอกว่า มีพระ
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นที่พึ่ง มีพระธรรม เป็นที่พึ่ง
มีพระอริยสงฆ์ เป็นที่พึ่ง ต้องตรง พึ่งอะไร? พึ่งคำ
สอน ถ้าไม่สอนเลย เราจะพึ่งได้ไหม? นั่งนิ่งเลย ที่พระ

วิหารเซตวัน ไม่มีสักเสียง ไม่มีสักคำ แล้วเราจะฟังอะไร?
แต่เพราะเหตุว่า ทรงแสดงพระธรรม ไม่ได้ให้ใคร ไปทำ
อะไร ที่ไหน เลยทั้งสิ้น แต่ให้มีความเห็นถูก ให้มี ความ
เข้าใจถูก เป็นที่ฟัง ไปฟังปัญญาของคนอื่น ไม่ได้เลย

...เพราะฉะนั้น ใครก็ตาม ที่ให้ความเข้าใจ ผู้นั้นต้องมา
จากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุกคำ ที่พูด เป็นความจริง
เป็นสัจจธรรม ซึ่งใครก็คิดเองไม่ได้ รับรองได้เลย ไม่มีใคร
คิดเองได้ แล้วเรายังฟังคำคนอื่น ซึ่งไม่ทำให้เกิดปัญญา
เลย เพราะฉะนั้น คนฟัง สามารถที่จะรู้จักคนพูด ซึ่งคน
พูด ไม่มีโอกาส คิดว่าพูดอะไร คนฟังก็เชื่อ ไม่ใช่อย่างนั้น
เลย พูดมาสิ แล้วจะรู้ว่า คนที่พูด พูดผิดหรือเปล่า? ถ้า
คนนั้นศึกษาพระธรรม มีความเข้าใจที่ถูกต้อง สามารถที่
จะบอกได้ว่า ผิดตรงไหน? ผิดตรงที่ ไม่ได้ให้ใครเกิด
ปัญญาเลย...

...แล้วให้เขาทำอะไร? นี่เป็นคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือ? ในเมื่อพระองค์ทรงแสดงให้คนฟัง เกิดปัญญาของตนเอง เป็นสมบัติล้ำค่าที่สุด ซึ่งเงินทองก็ซื้อไม่ได้ เงินเท่าจักรวาล ก็จักรวาล ก็ทำให้ปัญญาเกิดไม่ได้ แต่ทุกคำ ที่ทรงแสดง สามารถที่จะทำให้คนฟัง เกิดความเห็นถูกต้อง เป็นปัญญาของตนเอง แล้วจะเชื่อใคร? แล้วจะฟังใคร? เพราะฉะนั้น ถ้าไม่ใช่ความเห็นที่ถูกต้อง ตามเหตุตามผล จะทำไหม? ตามเขาบอก แค่ว่าบอกก็ทำ ไม่มีเลย ในพระไตรปิฎก ที่จะให้ใครไปทำอะไร ที่ว่าดูที่ท้องฟองยุบ แล้วเกิดอะไรขึ้น ลองยกเหตุผลลึะ มีไหม?

ท่านผู้ฟัง :

การดูท้องฟองยุบ

ท่านอาจารย์ :

แค่นี้ก่อน การดูท้องฟองยุบ ทำไมดูท้องฟองยุบ ไม่ดูอย่างอื่น

ท่านผู้ฟัง :

เป็นวิธีการ เพื่อ...

ท่านอาจารย์ :

วิธีการ มาจากไหน?

ท่านผู้ฟัง :

ท่านอาจารย์ :

เพื่อที่จะดูความจริง ณ ขณะนั้นค่ะ

เดี๋ยวนี้ เห็นจริงไหม? ได้ยินจริงไหม? เทียงไหม? เกิด
ไหม? ดับไหม? แล้วจงใจ ไปดูท้องฟองยุบ เข้าใจอะไร?
แล้วทำเพื่อเข้าใจหรือเปล่า? หรือทำเพื่อไม่รู้ แล้วเข้าใจ
ว่า สงบ สงบจากอกุศล คือ ความไม่รู้ค่ะ แต่ถ้ามีความไม่
รู้ ไม่สงบ

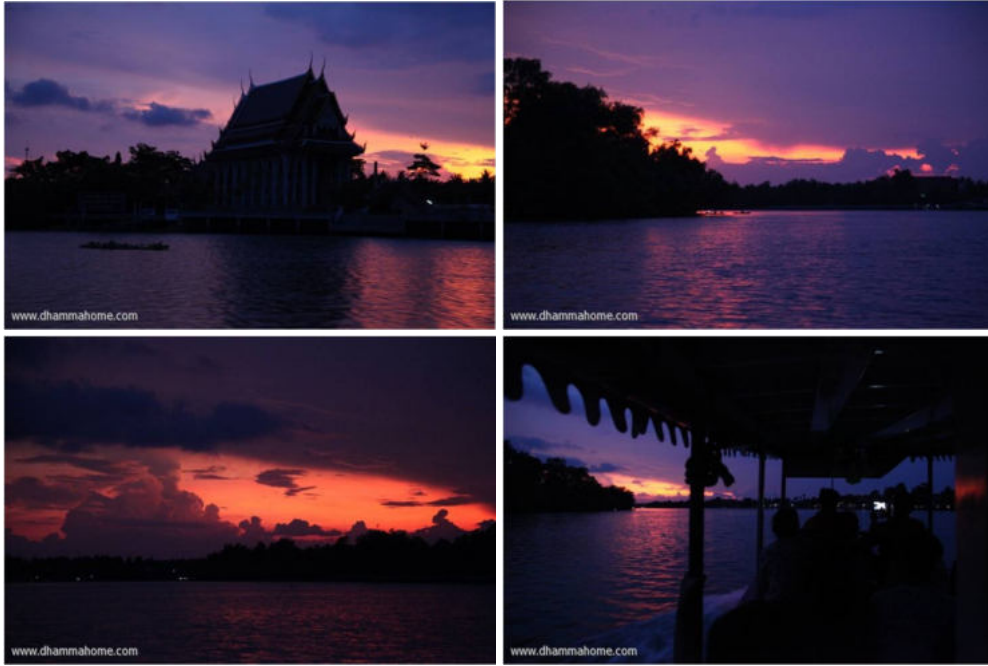

...เพราะฉะนั้น ทั้ง ๆ ที่ไม่สงบ ก็ชวนไปทำความไม่สงบ
ไม่สงบอยู่แล้ว ยังไม่พอ ไปทำให้ไม่สงบมากขึ้น ๆ จนไม่
รู้ตัว ไม่ได้เกิดปัญญา ความเห็นถูกใด ๆ เลยทั้งสิ้น
เพราะฉะนั้น ไม่รู้สึกตัว เท่าที่ได้ฟังวิทยุ บางคนก็บอก
ว่า ดูไปแล้ว ก็เหมือนโกษยับปีก บางคนก็ตัวแข็งไปทั้งตัว
ก้าวไม่ออก ปัญญา อยู่ที่ไหน? ปัญญา รู้อะไร? เป็น
ปรกติ หรือเปล่า?...

...เพราะฉะนั้น พระธรรมที่ทรงแสดง ที่ฟังไม่ได้เลย เป็นผู้
มีปรกติ รู้ความจริงของสภาพธรรมะที่มีจริง ๆ ที่ปรากฏ
ใครไปทำอะไรไม่ได้ เพราะเกิดแล้ว เกิดแล้ว สิ่งที่เกิดแล้ว
ไม่รู้ จะไปรู้ หรือ ไปทำอะไรให้รู้คะ? ในเมื่อ ยังไง ๆ ก็ไม่รู้
สิ่งที่เกิดแล้ว เพราะเหตุปัจจัย เพราะฉะนั้น ต้องรู้เลย คำ
ไหน เป็นคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คำไหนไม่ใช่

เพราะว่า ไม่จริง เดี่ยวนี้ก็มีสภาพธรรมะ ไม่ต้องไปดู
อะไร เกิดแล้ว เกิดแล้ว กำลังเห็น จะไปดูอะไร...

...แต่ ฟังแล้วเข้าใจเห็น ค่อย ๆ รู้ว่า เห็น เป็นธาตุที่เกิดขึ้น
เพราะเหตุปัจจัย ต้องอาศัย จักขุปสาท รูปพิเศษ ซึ่งไม่
เหมือน เย็น ร้อน อ่อน แข็ง เพราะรูปนั้น สามารถกระทบ
สิ่งที่เกิด ปรากฏให้เห็น และรูปนั้นก็เห็นไม่ได้ แต่ต้องมี
ธาตุรู้เกิดขึ้น เพราะการกระทบกัน แสดงความเป็น
อนัตตา โดยตลอด ตั้งแต่แม้รูปที่กระทบสิ่งที่ปรากฏทาง
ตาได้ เกิดขึ้นได้อย่างไร? ไม่มีใครไปทำให้เกิดขึ้นมาได้
เลย แต่ทรงแสดงเหตุปัจจัยว่า แม้รูปนั้น ก็เกิดขึ้นเพราะ
อะไร? นี่เป็นความรู้ถูกหรือเปล่า? แทนที่จะไปดู โดยไม่รู้
อะไรเลย...

พระสามัญญกานิเถระได้ภาสิตคาถานี้ไว้ อย่างนี้ว่า
บุคคลผู้ต้องการความสุข เมื่อประพาสให้สมควรแก่ความสุขนั้น ย่อมได้
ความสุข ผู้ใดเจริญอริยมรรค อันประกอบด้วยองค์ ๘ เป็นทางตรง เพื่อบรรล
อรรถธรรม ผู้นั้นย่อมได้ความสรรเสริญและเจริญด้วยยศ

กราบทำบุญขอบคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของคุณทวีชัย อยู่มนัธรรมมา
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่าน ครับ

